

Николай Лилиев

Над твоя дом спокойствие...

Над твоя дом спокойствие. Плете
приветна песен волна чуцулига;
и ти си пак безгрижното дете,
което срича първата си книга.

Небесний свод разгъва модър лист,
по който никои нищо не е писал,
и устремява своя глед лъчист
далеко в небесата ведра мисъл.

Възкръсва слънцето: премъдър бог
поглежда от чертози вековечни
и в светла тишина хлади поток
на твоя свят пътеките безпечни.

Ти имаш пак простори без предел
и царска власт, безбрежна, неотменна.
в душата си долавяш смътна цел:
да завладееш цялата вселена.

Да прекосиш рътлини и моря
и стигнеш да последната граница,
там, гдето сред вечерната заря
заспива своя златен сън Жар-птица.

Ти виждаш как здрачените ръце
на детството зоват и те увличат
и ти забравяш, сирото сърце,
че днес не съм дете, което срича.

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7727>]